

169
malum nostrum significat. Bene vale vir Praestantissime.
Dat. 26. Martij Anno 1589.

[responsum Granradij.] T. A. studiosissimus Discipulus.
S. Doctissimi me D. Parée; In neutram partem meo sane iudicio
peccaveris, siue facias id, de quo quæris, siue intermittas.
vale.
T. Granradij.

Imprimis
Nobili ac præst. Viro Dño Ottoni à Granrad
Dño ac fautori suo honorando.

Salus à salute vera etc.

176
Libera tua, quas hisce nundinis ad me dedisti, ornatissime Vir,
Domine in Christo venerande, michi sub ingenti malorum
mole continuo ingemiscens plurimam gaudij attulerunt.
quis enim, languens proferetur animo et corpore, viribus resti-
lectis animum non resumeret tantorum virorum aulamatio-
nibus et precibus adjuvus? Magnum certe tui in me amoris
hoc est indicium, quod nullo meo beneficio provocatus, ultro
amicis tuis annumerare signatus es: quem? me, hominem
vix vicinis montibus notum, humi heptem, nulla magni
et docti viri conversatione propter Exilium meo im-
putandam, dignum. Tu in publico theatris, inspiciente tota
Ecclesia et sanctis Angelis, contra lataniam et ejus mancipia
fortiter pro veritate dimicās. Ego salutaris spiritus separari pro-
pter aversantibus assidens scola nutricij manus obco, ac lac illis in-
fundo. Satis itaq; mirari non possum, quā de causa me adeo
perhumaniter literis tuis ad amicitiam ineundam, augendam
et confirmandam invitaveris, cum nullā parte tibi sim com-
parandus. Sicut vel ex Aristotelis Ethica, inter pares tantum esse
amicitiam. Ego itaq; ne hac tua contra decorum facta tattered
tue derogetur existimationi, non me tuum amicum, sed summi
bellatoris armigerum felicibus ejus successibus gaudentem appella-
bo. Hoc si tua venia adeptus fuero, maximum honorem me affe-
ctum reputabo. Merum de vestra archiepiscopali conversatione
requiris iudicium: Quid? egone, coecus discolor? aut tyro mi-
litum veteranum, exercitatum, qua ratione, arma tractanda

sint, informabo? Ego à veteri docendi ratione. non patiar me
avelli, nec discipulis obstacula objiciam, quò minus in aliorum
scriptis versari queant. sint alii luciferi, interim viderint, ne
aliorum oculis nova luce ledant, vel etiam planè excoecent. Noctua
ego sum, magnam lucem fore non possum. Quod si Praeceptores
mei in tenebris haeserunt, miror, cur à doctissimis et optimis
viris pro stellis in Ecclesia Dei insigniter corruscantibus habeantur?
cum alii novam lucem quærentes, facti luciferi à nullo
conspiciantur, luceq; circumfusi sint obscurissimi. Soletum ta
diligenter cavebis, ne antagonista lucifer, in faciem tuam ja
cta face, oculos tuos aliquo modo perstringat. Quod si in artibus
non aliter loquendum est, quam vulgo in *propitiis*, in
et *tonstrinis*: face è sublimi deturbaberis, et ex Martyris campo
tibi cedendum erit: sin ex ipsa Rami dialectica demonstrave
ris, omnibus Ramiistica Philosophia terminis diligenter consi
deratis, Rami à vulgari et communi loquendi consuetudine
sepenumero deflexisse, penes te erit victoria. Miraris,
quò mihi cum tam distorto ingenio convenire possit. Ego
verò, vir protestantissime, cum Ecclesia mihi principaliter
commendata sit, operam do, ne quis *ποδὸν περὶ τοῦ βούρου*
crimen merito mihi intendere queat. Itaq; Philosophis hanc
litem relinquo, cum præsertim propter gravitatem maneris
mei jam pridem Philosophico studio renuntiaverim. Quod
si lux à Praeceptoribus meis mihi tradita et in antiquo et sor
bido cornu à me fideliter asservata mihi in Ecclesia et scho
la laboranti non nihil lucere potest, libenter illam, cum ea
quam Deus in verbo suo ostendit, conjungo. Ea luce contenti
luciferos novos non consulo: claram autem illam lucem,
quam nuper exorti luciferi nunc circumgestant, cum sit
antea dixi: noctua sim, hisce imbecillis oculis intueri non
possum. Ea de causa cum nostris luciferis sicut vocas
satis molestiarum sit, et propter labores non cum quovis con
versari queant: quin etiam ego, quippe Aristotelici additi,
in tenebris hæream: quid in hac philosophia parte tenebris
cum luce? Interim meminering, vir excellentissime, in
hisce non esse sitas opes coelestes, nec quengquam propter
diversam philosophandi rationem facile aversemur. Amos
ego virum, qui tibi contradicit, propter pietatem, quæ non
obscurè

170
Obscure ex actionibus eius elucet. sit ἐτερόκλιτος in Philosophia
modo nil in Theologia innovet; Prosequamur amore, quem
spiritu gratia signatus est Christus: Naves, si qui in eo sunt, cha-
ritatis velo tegamus. Absit ergo in vindicatione. Debetur tua-
rum amarulentia, ut ex ipsis verbis lenitudo spiritum
quem deus tibi largitus est, et quem hactenus in scriptis tuis osten-
disti, lector deprehendere possit. Te verò, vir doctissime,
oratum volo, ut hanc meam παρρησίαν in bonam partem
accipias et pro me et omnibus in messem extrusis operariis
Dominum rocare velis. Maximo certe gravor onere, cui
ferendo planè imparem me agnosco, quo magis mihi opusest
piorum precibus. Deo autem tibi tuisque sanctis laboribus bene-
dicat et spiritu sapientie et roboris regere ac gubernare
pergat, Amen. Meo nomine salutare ne graveris vene-
randum senem Dñm Wilekinum et Henricum Alten-
horium. Herborna 12. calend. Martii anno 1589.

ἐπιγραφὴ Tui studiosissimæ
Auditione ac pietate prestantissimo Iodocus Naum, Ecclesia
Viro, Dño M. Davidi Pareo, Praeceptori in adibus sapientie Heidelb. fidelissimo, Herbormensis Minister.
Dño suo perpetua observantia colendo.

177
J. Johanni Jacobo Gryneo D. Pareus S. P. D.
Vereor tibi, Vir Reverende et Clarissime, interpellatione mea
molestus ne sim, versanti aliquando inter molestiarum cumulos.
Sed et vereor ingratus vel inhumane ne sim, si toties à diversis
tuo nomine peramanter salutat, et tot singularis in me
benevolentie tuae symbolis acceptis, nihil te vel occupatissimum
interpellem. Accipi, inquam, abs te pro uno ἀντιδωκῶν meo
ἀντιδωκῶν tuae crudelitissima aliquot, pro quibus tibi gratias ago:
paria reponere non possum. Quo minus vindicationis Bibli-
orum exemplar ad te miserim, praecipue effecit Typographi
iniquitas, quem non causa gravitas et aequitas, sed edictum
Principis vix adiecit, ut 800. exemplaria imprimeret, quae
tam multo ipsius quidem opinione avidius distracta sunt, ut
vix unum et alterum in manus meas provenerit. Non dubito
autem te legisse. Audui non modò meam rem agere, sed et
oleum vulnere publico asferre: utinam sit finis, et desinant